

Sygn. akt II Cz 743/17

POSTANOWIENIE

K., dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Mokras

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku R. D., S. D.

o zasiedzenie

w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych

w przedmiocie zażalenia wnioskodawców

R. D. i S. D.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt I Ns 1125/17

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSO Barbara Mokras

Sygn. akt II Cz 743/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 października 2017r., Sąd Rejonowy w Kaliszu zwolnił wnioskodawców R. D. i S. D. od ponoszenia kosztów sądowych w części przekraczającej kwotę 500 zł oraz oddalił wnioski w pozostałym zakresie (pkt II).

Zażalenie na punkt II powyższego orzeczenia wnieśli wnioskodawcy, zaskarżając je w całości i domagając się jego zmiany poprzez zwolnienie ich od kosztów sądowych w całości.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) strona dokonująca czynności procesowej, od której należy pobrać opłatę sądową, co do zasady obowiązana jest ponieść te koszty, gdyż sprawy cywilne są prowadzone na koszt stron.

Stosownie do treści art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie fizycznej, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego siebie i rodziny.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że w okolicznościach niniejszej sprawy wnioskodawcy nie wykazali, że nie są w stanie ponieść kosztów sądowych w kwocie 500 zł.

W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wyraził również pogląd, iż instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa dla osób najuboższych, które bez drastycznego ograniczenia bieżących kosztów związanych z ich egzystencją nie są w stanie ponieść kosztów sądowych. Chodzi zatem o sytuacje, w których strona nie tylko wykaże, że nie posiada bieżących dochodów, czy też jakichkolwiek oszczędności na pokrycie ewentualnych kosztów związanych z toczącym się postępowaniem sądowym, ale również nie jest w stanie w żaden sposób takich środków zdobyć w oparciu o majątek, którego jest właścicielem. Ubiegający się o taką pomoc winien w każdym przypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1984 r., II CZ 104/84).

Wskazać również należy, że instytucja zwolnienia od kosztów nie służy utrzymaniu dotychczasowego poziomu życia, skoro granicą określoną w art. 102 u.k.s.c. jest utrzymanie konieczne wnioskującego i jego rodziny, lecz ma uczynić realną drogę sądową, na skutek indywidualizacji opłaty sądowej.

W niniejszej sprawie należy wskazać, że skarżący posiadają stały dochód w łącznej wysokości 2920,52. W tym stanie rzeczy należy uznać, że wobec faktu, iż wnioskodawcy mieli świadomość konieczności ponoszenia kosztów sądowych, mogli i powinni zabezpieczyć środki pieniężne na uiszczenie choćby niewielkiej należności wynikających z tego tytułu. W takiej sytuacji wnioskodawcy nie mogą korzystać z dobrodziejstwa zwolnienia od kosztów sądowych w całości.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów skarżącego i na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSO Barbara Mokras